

Hallå alla goda vänner och förebedjare!

Här kommer en liten uppdaterad hälsning från min horisont i Kongo. Det återstår nu mindre än en månad innan jag åker till sommarfagra Sverige för några veckor. Semestern blir inte så lång i hemlandet men jag vill ha lite kvarvarande ledighet på lut. Till exempel om en del av er skulle förverkliga det ni har talat om: att besöka mig härnere!

Juni kommer att till stor del präglas av en extern halvtidsutvärdering av Aidsprojektet som vi fått beviljad. Som svensk konsult är Robert Gustafsson från Örebro engagerad. Robert är själv missionärsbarn med en förfluten barndom i grannlandet RCA, där han bott både i Carnot och i Berbérati – välkända platser för min del. Så knyts än en gång världen samman på ett fantastiskt sätt!

Robert kommer i utvärderingen att samarbeta med en nationell konsult, dr Bénido. Han har egentligen sin arbetsplats på det Nationella Rådet för bekämpning av Aids (CNLS) och är en ytterligt kompetent person med ett brett perspektiv, både nationellt och internationellt. Förväntningarna kanske är lite höga men personligen tror jag den här utvärderingen kan påverka den fortsatta utvecklingen av projektet. Det har varit en del viktiga förändringar under året som gått, med växling på samordnarposten, franska statens tillbakadragande av sitt stöd samt intensiva försök att hitta nya finansiärer. Förhoppningsvis kan slutsatserna av utvärderingen leda fram till en reflektion, som i sin tur kan hjälpa oss att korrigera det som påverkar arbetet negativt och att hitta rätt inför framtiden. Under alla omständigheter, så är det bra med hjälp av ”ögon från utsidan” som kan syna det vi håller på med och komma med konstruktiva synpunkter till förbättringar.

Robert är sedan några månader även engagerad i kyrkans organisationsutvecklingsprojekt (krångligt ord – vi brukar förkorta projektet ”EDO”) och har därför redan gjort ett besök i Kongo. Det är ett projekt som tog sin början för flera år sedan, med den kenyanska konsultfirman Corat som huvudaktör. Att ändra en organisation är inte det lättaste och det har också här varit en process med en del vånda. Kyrkans ledning och strukturer har satts under lupp på ett sätt som man nog inte varit van vid förut. Kanske kan man också tycka att arbetet borde ha gått fortare och att kyrkan kunde ha kommit längre i den här processen, med tanke på det arbete som lagts ner. Det faktum att det finns en vilja till förändring och att en utveckling ändå sker, om än steg för steg, inger trots allt förhoppning för fortsättningen!

I slutet av juli-början av augusti är det också kyrkans Synod (kyrkokonferens) och val av president för kyrkan. Jag vet inte vilka eller hur många kandidater som finns men det är, som ni alla förstår, ett viktigt beslut för Synoden att fatta! Be gärna att beslutsprocessen kan få äga rum på ett så harmoniskt sätt som möjligt, att de delegerade kan lägga sin röst *på den mest lämpade* och att beslutet inte styrs av etniska förtecken. Det är för övrigt flera andra viktiga beslut som ska fattas av Synoden i år och som också kan komma att påverka vårt arbete inom hälsosektorn.

Också nationellt har man så smått börjat förbereda sig för presidentvalet nästa år. Kampanjen har startat lite försiktigt, med möten ute på stan. Det handlar också om en mobilisering inför lokalvalen i slutet av juni. Rykten som kan inge oro cirkulerar naturligtvis i olika riktningar men än är det för tidigt att sia om utvecklingen fram till presidentvalet. Kritiken från oppositionen handlar mestadels om den långsamma ekonomiska utvecklingen i landet. Den

sittande regimen försvarar sig med det dåliga utgångsläget och att man nu är på väg att ta sig upp ur den enorma svackan förorsakad av kriget för tio år sedan.

Sant är att många projekt för att förbättra infrastruktur har satts igång på olika håll i landet. Nyligen har man tydligen dessutom hittat nya, rika oljefyndigheter utanför kusten vid Pointe Noire (svårt att begripa med återkommande brist på bensinstationerna i Brazzaville!). Det vi kan hoppas på, är att de styrande tar tillfället och ökar takten i förbättrandet av villkoren för alla dessa arbetslösa ungdomar, för den stora grupp som är enormt fattiga, för de sårbara i samhället...

En del av de här människorna kommer jag dagligen i kontakt med och deras situation är ibland ofattbart svår. Ofta handlar det om kvinnor, vilka på grund av en rad orsaker står ensamma med sina barn. Kvinnans position att ensam klara familjens försörjning, lämnar ofta de större barnen med ett stort ansvar. På grund av bristen på pengar, så är barnens skolgång eftersatt. När sjukdom eller annat drabbar, så är det katastrof!

Ett uppmuntrande samtal och stöd i den akuta situationen kan ofta hjälpa till så man kan se ett ljus i tunneln. Det är förstås ändå ingen lösning i längden. Det som kan hjälpa de här människorna att gå vidare framåt är i stället stöttning till en yrkesutbildning eller stöd att starta en inkomstgenererande verksamhet av något slag. Små insatser kan där ibland göra stora underverk!

Det är fantastiskt att kunna hjälpa men tyvärr måste man inse hur begränsad man är som ensam individ. I ett samhälle där mer än halva befolkningen lever på mindre än en dollar om dagen, så känns det som att kyrkan tydligare och mer kraftfullt borde anta utmaningen, att göra gemensam front mot fattigdom och social misär! Mycket görs på privata initiativ – det som saknas är många gånger en gemensam handlingsplan.

För något halvår sedan utökades skaran av missionsarbetare med familjen Bolenge-Kamparås. Både Lars och Josiane har jobbat här förut; Josiane har dessutom sina rötter i "det andra Kongo" och i Angola. Speciellt glad är jag över att de valt Mansimou och att de därmed blivit mina nya grannar!

Antalet svenskar på plats har annars nyligen reducerats, i och med att vår ekonom Niklas tillsammans med sin fru Mikaela i slutet av maj återvände till Sverige efter fullbordat uppdrag. Det har varit kul att ha "unga missionärer" härute och det blev tomt efter dem. Även om efterträdarfrågan har löst sig bra, så skulle det vara roligt om vi fick fler yngre kollegor också. Som tur är får vi varje år ha ett gäng härliga fotbollsvolontärer "på planen". Ofta begränsar sig deras insats inte enbart till ungdomar i landet. De bidrar också mycket i missionärsgemenskapen. I år var det trion Frida, Katrin och Emil som på ett fantastiskt sätt delade med sig av sig själva!

Och jag själv då? Mår bra, trivs bra och försöker jobba så gott jag förmår! Som alltid finns en tendens att arbetsuppgifter breddas och ansvar ökar med tiden. Det är roligt men innebär samtidigt att samma tillgängliga tid måste delas på fler uppgifter!

Det som gör mig lite skrämmd är att jag redan varit här i 1½ år!! Var tar tiden vägen? Jag har fått erbjudande om att förlänga mitt kontrakt och det känns bra. Den svenska delen av Aids-projektet tar ju inte slut förrän december nästa år och åtminstone skulle jag vilja vara med till dess...

Det här rundbrevet kanske inte blev så personligt. För er som är nyfikna på mitt dagliga liv i Kongo, så finns möjligheten att kika in i min resedagbok, på www.resdagboken.se ; sök på alias **peolu**. Där finns återkommande uppdateringar!

Tack att ni också i fortsättningen finns med i tanke, bön och handling

Allt det bästa och Guds Välsignelse!

Önskar Peo Lundkvist

i Brazzaville